

Full diocesà

5 d'abril del 2020

La Setmana Santa confinada

Amb el Diumenge de Rams, amb l'entrada de Jesús a Jerusalem, avui comencem la Setmana Santa, en què anualment celebrem els misteris centrals de la nostra fe cristiana: la mort i la resurrecció de Jesús.

Enguany ho farem confinats en aquesta situació d'epidèmia que viu el nostre món. I procurarem pregar per tots els nostres malalts, agonitzants i difunts que estan compartint d'una manera particular la passió del Senyor. I tot això ho farem des de les nostres llars, procurant unir-nos espiritualment a les celebracions litúrgiques de Setmana Santa de la nostra parròquia i, si és possible, «participant» en alguna a través de la ràdio, la televisió o internet.

Sens dubte, aquests dies trobem a faltar moltes coses. Aquesta serà una Setmana Santa des del cor i en família, però nosaltres els cristians no podem deixar de fer memòria dels esdeveniments salvífics i del misteri pasqual de Crist. I, precisament, trobar-hi la força i l'esperança necessàries per a afrontar aquestes jornades tan difícils.

Tot i que l'Església no es reuneix com a assemblea litúrgica, continua viva i celebrant la seva fe i servint la societat en aquesta pandèmia. Són moltíssimes les iniciatives espirituals i solidàries que des de les diòcesis, les parròquies i Càritas intenten posar una mica de llum en aquesta foscor.

«Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

Diumenge de Rams / Cicle A

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan eren prop de Jerusalem, arribaren a Bet-Fagué, a la muntanya de les Oliveres. Allà Jesús envià dos deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i trobareu tot seguit una somera fermada, amb el seu pollí. Deslligueu-la i porteu-me'ls. Si algú us deia res, responeu-li que el Senyor els ha de menester, però els tornarà de seguida.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «Digueu a la ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega.» Els deixebles hi anaren, feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí, els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà. Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatificar la terra, i la gent que anava al davant i la que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.»

Quan hagué entrat a Jerusalem, s'agità tota la ciutat. Molts preguntaven: «Qui és aquest?» La gent que anava amb ell responia: «És el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.» (21,1-11)

Missa de la Passió

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. (50,4-7)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?
(Salm 21)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar

gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(2,6-11)

«Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatificar la terra, i la gent que anava al davant i la que el seguia cridava: "Hosanna al Fill de David..."»

De la creu a la vida

Joan Mir Tubau, prev.

Hem arribat al pòrtic de la Setmana Santa: el diumenge de Rams. La situació que estem passant aquests dies a causa de la infecció del Covid-19 ens obliga a viure aquesta festa com no havíem fet mai: no podrem commemorar junts, en les parròquies, l'entrada de Jesús a Jerusalem ni escoltar junts, tota l'assemblea reunida, la proclamació del relat de la passió del Senyor segons l'evangeli de Mateu.

En aquesta situació inesperada d'incertesa i de molt patiment per a molta gent, no hauríem d'oblidar que aquests dies l'Església ens acompanya a contemplar el que és essencial en la fe cristiana: el misteri pasqual de la passió, mort i resurrecció del Senyor.

Avui, diumenge de Rams, convé que la nostra mirada se centri en les hores de més patiment en la vida de Jesús. Caldrà esperar el dia de Pasqua per a celebrar amb un esclat de joia la seva resurrecció.

El fet d'haver d'estar tancats a casa, de no saber per quant temps i de veure cada dia que augmenta el nombre de malalts infectats i de morts, ens pot ajudar a fer-nos càrrec, ara de forma col·lectiva, del rostre inhumà del sofriment i, per tant, a comprendre el sofriment de Jesús i el sofriment que, en formes diverses, abat tantes persones.

Però, darrere d'aquest sofriment, la fe hi veu l'esperança: Jesús, fill de Déu, venent la mort, ens obre el camí de la Vida. Sofriment i mort són coses passatgeres, no tenen pas la darrera paraula.

La imatge

Tant el silenci de la pregària retirada al Pare com el testimoni de la predicació amb signes eloqüents pels pobles constitueixen la vida de Jesús. La festa d'avui ens presenta l'acompliment de l'entrada solemne del Messies a Jerusalem, que havien anunciat els profetes. Som convidats a viure aquests dies tant en el silenci de la pregària agraïda com en el testimoni eloqüent de la fe.

Entrada de Jesús a Jerusalem (1341-42).
Bernat Saulet (MEV)

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

6 dilluns sant

— Sant Guillem
— Sant Marcel·lí
Is 42, 1-7/Salm 26/Jn 12,1-11

7 dimarts sant

— Sant Joan Baptista de la Salle
— Sant Sadurní
Is 49,1-6/Salm 70/Jn 13,21-33.36-38

8 dimecres sant

— Sant Joan d'Organyà
— Sant Amanci
Is 50,4-9a/Salm 68/Mt 26,14-25

9 dijous sant

— Santa Maria Cleofàs
Missa de la Cena del Senyor: Ex
12,1-8.11-14/Salm 115/1Co 11,23-26/Jn 13,1-15

10 divendres sant

— Sant Ezequiel, Sant Terenci i Pompeu, Sant Dimes
Dia de dejuni i abstinència
Ofici de la Passió i Mort del Senyor:
Is 52,13-53,12/Salm 30/He 4,14-16; 5,7-9/Jn 18,1-19,42

11 dissabte sant

— Sant Estanislau
Vetlla Pasqual

12 diumenge de Pasqua de Resurrecció/Cicle A

Onom. de Glòria
Ac 10,34a.37-43/Salm 117/Col 3,1-4 o bé 1Co 5,6b-8/Jn 20,1-9 o bé Lc 24,13-35

Homilia del papa Francesc a la pregària del divendres 27 de març

«Arribat el capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres cobreixen les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat ensenyorint de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: es nota a l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. Igual que als deixebles de l'Evangeli, ens va sorprendre una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi anem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: «Ens enfonsem»(cf. v. 38), també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania apopa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i el bullici, dormia tranquil, confiat en el Pare —és l'única vegada a l'Evangeli que Jesús apareix dormint—. Després que el despertessin i que calmés el vent i

les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús?

La tempesta
desemmascara la
nostra vulnerabilitat
i deixa al descobert
aquestes falses i
supèrflues seguretats
amb les que havíem
construït les nostres
agendes

5 –actualitat diocesana

Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però vegem com l'invoquen: «Mestre, ¿no us fa res que ens enfonsem?» (v. 38). No us fa res: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els parava esment. Entre nosaltres, en les nostres famílies, allò que més ens dol és quan sentim dir: «És que no t'importo?». És una frase que danya i desferma tempestes en el cor. També haurà sacsejat a Jesús, perquè a Ell li importem més que a ningú. De fet, una vegada invocat, salva els seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat allò que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa al descobert tots els intents d'encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquelles temptatives d'anestesiari amb aparents rutines "salvadores", incapaces d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres ancians, privant-nos així de la immunitat necessària per a fer front a l'adversitat.

Amb la tempesta, ha caigut el maquillatge d'aquests estereotips amb els que disfressàvem els nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar; i ha deixat al descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, aquesta tarda la teva Paraula ens interpel·la i es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimes més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobejosos de guanys, ens hem deixat absorbir pel que és material i ens hem deixat trastornar per la pressa. No ens hem aturat davant les teves crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitats, et supliquem: "Desperteu, Senyor".

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens dirigeixes una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida urgent: «Converteu-vos a mi amb tot el vostre cor», (Jl 2,12). Ens crides a prendre aquest temps de prova com un moment d'elecció.

No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el temps per a triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar tants companys de viatge que són exemplars, ja que, davant de la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vesada i plasmada en valents i generosos lliuraments. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones corrents—habitualment oblidades— que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sense cap dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol. Davant del sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem l'oració sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no sembrar pànic sinó corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres infants, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar

i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant la pregària. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. La pregària i el servei silenciosos són les nostres armes vencedores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». El començament de la fe és saber que necessitem la salvació. No som autosuficients; sols ens enfonsem. Necessitem el Senyor com els antics mariners els estels. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Lliurem-li els nostres temors, perquè els venci. Igual que els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no es naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en una cosa bona tot el que ens succeeix, fins i tot allò més dolent. Ell porta serenitat en les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida no mor mai.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i activar aquella solidaritat i esperança que és capaç de donar solidesa, contenció i sentit a aquestes hores on tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per a despertar i revifar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat sanats i abraçats perquè ningú ni res no ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament on sofrem la falta dels afectes i de les trobades, experimentant la manca de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No

apaguem la flama del ble que vacil·la (cf. Is 42,3), que mai emmalalteix, i deixem que revifi l'esperança.

Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats del temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per a donar espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tots puguin sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per a allotjar l'esperança i deixar que sigui ella qui enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a cuidar-nos i a cuidar. Abraçar al Senyor per a abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Benvolguts germans i germanes: des d'aquest lloc, que ens parla de la fe de Pere, sòlida com una roca, aquesta tarda m'agradaria confiar-vos a tots al Senyor, a través de la intercessió de la Mare de Déu, salut del seu poble, estrella de la mar tempestuosa. Que des d'aquesta columnata que abraça Roma i el món, descendeixi sobre vosaltres, com una abraçada consoladora, la benedicció de Déu. Senyor, beneïu el món, doneu salut als cossos i consoleu els cors. Ens demaneu que no sentim temor. Però la nostra fe és feble i tenim por. Però vós, Senyor, no ens abandoneu a mercè de la tempesta. Repetiu novament: «No tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, juntament amb Pere, «descarreguem en Vós totes les nostres preocupacions, perquè teniu cura de nosaltres» (cf. 1 Pe 5,7).

Una Setmana Santa especial

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquesta pandèmia i aquest confinament a casa ens posen davant d'una Setmana Santa especial. Els més grans recordeu el temps sense culte de la guerra. A la resta ens fa estrany no poder sortir a beneir els rams, participar del viacrucis o d'alguna processó i no poder anar als oficis de Setmana Santa. Qui sap si podrem aplegar-nos per Pasqua o bé l'estat d'alerta encara ens ho impedirà! Pensem, però, que això no és nou: cada generació de cristians ha hagut de viure situacions com aquesta, ja sigui a causa de persecucions, guerres o pestes. Per a molts, un temps així, d'inevitable dejuni sacramental, de sofriment i de penitència, ha estat ocasió d'una renovació i aprofundiment en la seva vida espiritual.

La situació ens propicia l'oportunitat d'una setmana d'oració i de caritat. Els fets sofrents de les infeccions i de les morts, cada vegada més properes al nostre cercle familiar i d'amistats, ens colpeix i ens impulsa cap a una pregària més insistent. La vulnerabilitat de la nostra societat autosuficient ens invita a considerar davant de Déu què estem fent malament. La necessitat de tantes persones esporuguides ens fa obrir les mans per ajudar-les en les seves necessitats més bàsiques. Com ja us vaig dir en la carta i en l'homilia de diumenge passat, sigueu cautelosos i prudents i no tingueu por.

Visquem una Setmana Santa orant i caritativa. Ho tenim molt fàcil: tenim l'aïllament i el silenci necessari perquè estem tancats a casa, ningú no ens pot visitar i podem controlar els mitjans que ens connecten amb l'exterior; tenim la televisió o la ràdio o el mòbil per a informar-nos i per a trucar-nos i ajudar-nos; tenim la Paraula de Déu i la pedagogia de la litúrgia, a la qual podem accedir a través de la televisió i la ràdio; i, fins

i tot, tenim la possibilitat de participar en les celebracions que un servidor retransmetrà a través del canal de Youtube (parròquia Solsona) i en tota l'oferta que la Delegació de Joves reproduirà a través del seu canal d'Instagram (@jovesbisbatsolsona) (ho trobareu a la pàgina web de la diòcesi).

Us convido, doncs, a fer que aquesta Setmana Santa sigui la millor: aquella en la qual acompanyem amb més devoció i fruit el Senyor en la seva passió, mort i resurrecció; aquella en la qual oferim més generosament els dejunis, abstinències i penitències per a la fi de la pandèmia, la guarició i alleujament dels malalts i la salvació dels difunts; aquella en la qual estarem més pendents dels qui ens necessiten.

No cal netejar massa, no cal preparar el dinar de Pasqua, no cal pensar en palmes i mones. Podem meditar la Paraula de Déu, resar el viacrucis, el sant rosari i la litúrgia de les hores (disponible per internet). Podem mirar alguna pel·lícula religiosa i llegir algun llibre espiritual. Podem trucar cada dia a algú que està sol. Podem oferir-nos, si som joves —😊en tinc 50—, en la compra de menjar o medicaments per als parents o veïns més grans o per als qui estan en quarantena. També poden fer arribar als hospitalitzats sense família la roba o els objectes que necessitin. Podem, fins i tot, si som joves i no convivim amb persones de risc, respondre a la crida de l'Institut Català de la Família per acollir infants de 0 a 3 anys que tenen els seus pares hospitalitzats.

Us convido a viure una Setmana Santa especial: d'oració i caritat!

